

Wnioski

1. Przyjęty do badań test może służyć do diagnozy utajonego niedoboru magnezu w stadzie bydła.

2. Przyjęty do badań test nie powinien być wykonywany u krów z objawami zaburzeń diurezy.

Piśmiennictwo

1. Bohman V. R., Harding G., Grunes L. D., Lesperance A. L.: J. Anim. Sci. 27, 1161, 1968.
2. Dukes H. H.: The Physiology of Domestic Animals. Constock Publ. Ass. 1955.
3. Gürtler H., Stephan V., Grün E.: Mh. Vet.-Med. 23, 891, 1972.
4. Hall R. F., Reynolds R. A.: Am. J. vet. Res. 33, 1711, 1972.
5. Halse K.: Acta Vet. scand. 11, 394, 1970.
6. Halse K.: Norsk Vet. 88, 666, 1976.
7. Haury H.: Arzneimittelforsch. 15, 579, 1965.
8. Henry P. R., Smith W. H., Cunningham M. D.: J. Anim. Sci. 44, 276, 1977.
9. Kemp A.: Neth. J. agric. Sci. 8, 281, 1960.
10. Kerk P., Grimbergen A. H. M.: Tijdschr. Diergeneesk. 93, 917, 1968.
11. Larvor P.: Cornell Vet. 66, 413, 1976.
12. Lebeda M., Bus A., Navratil J.: Veterinarstvi. 23, 540, 1973.
13. Liebetrau R., Oetzel H., Rodiger W., Schrother J., Seidel H., Steitz J., Trommer F.: Mh. Vet.-Med. 30, 324, 1975.
14. Lomba F., Chauvaux G., Bienfet V.: Zentbl. Vet.-Med. 19A, 2, 138, 1972.
15. Pospisil M., Bilek Z.: Veterinarstvi. 24, 305, 1974.
16. Robertson A., Paver H., Barden P., Maar T. G.: Res. vet. Sci. 1, 117, 1960.
17. Ross J. G., Halliday W. G.: Br. vet. J. 131, 309, 1975.
18. Scholz H.: Tierphysiol. Tierernährh. Futtermittelk. 30, 130, 1972.
19. Schuster N. H., Watts H. J., Webster M. E., Campbell R. W.: Aust. vet. J. 45, 508, 1969.

20. Stacy B. D.: Aust. J. exp. Biol. med. Sci. 47, 31, 1969.
21. Stacy B. D.: Q. J. exp. Physiol. 54, 1, 1969.
22. Stephan V., Gürtler H.: Mh. Vet.-Med. 31, 508, 1976.
23. Storry J. E., Rook J. A. F.: J. agric. Sci. 61, 167, 1963.
24. Udall R. H.: Cornell Vet. 37, 314, 1947.
25. Wilcox G. E., Hoff J. E.: J. Dairy Sci. 57, 1085, 1974.
26. Wilson R. K.: Vet. Rec. 75, 698, 1963.
27. Wittwer F.: Schweizer Arch. Tierheilk. 116, 115, 1974.

Adres autora: lek. wet. Wojciech Czerwiecki, ul. Grochow-ska 272, 03-849 Warszawa.

Червецкий В., Гродзкий К., Яроцкий З., Юрга В., Павловский В., Войновский Б. — Оценка теста для обнаруживания состояния дефицита магния у скота.

Предметом оценки был тест для обнаруживания состояния дефицита магния у крупного рогатого скота. Исследования выполнили на 116 молочных и засушенных коровах возрастом 2—12 лет. Определили содержание магния в плазме и в моче колориметрическим методом, а также содержание магния в моче тестовым методом. Констатировали тесную зависимость ($r=0,72$) между уровнем магния, определенным в моче колориметрическим и тестовым методами. Предпосылки теста подтвердили у 95,72% исследуемых коров.

Czerwiecki W., Grodzki K., Jarocki Z., Jurga W., Pawłowski K., Wojnowski B. — Evaluation of the test for detecting of Mg deficiency in cattle.

The examinations were performed on 116 milking and dried cows at the age of 2—12 years. The content of Mg was determined in the plasma and urine by means of colorimetric method and by the use of test method. It was found an essential correlation ($r=0,72$) between the concentration of Mg determined by using colorimetric and that one under study. The test examined was confirmed in 95.72% of cows under study.

ADAM MICHAŁ JANICKI

Wyniki stosowania wybranych preparatów sterydowych w leczeniu schorzeń układu ruchu koni

Z Zakładu Chirurgii Instytutu Chorób Niezakaźnych Wydziału Weterynaryjnego SGGW-AR w Warszawie

Możliwości stosowania preparatów sterydowych są w terapii chirurgicznej bardzo szerokie, jednak najczęściej w chirurgii dużych zwierząt a zwłaszcza koni stosuje się je w grupie schorzeń ortopedycznych. Należą tu szeroko pojęte schorzenia stawów pourazowe i idiopatyczne, aseptyczne i bakteryjne; choroby niestawowych jam maziowych (pochewki ścięgnowe i kaletki) oraz schorzenia okostnej tła urazowego.

Coraz chętniej sięga się obecnie po glikokortykoidy nadnerczowe nawet w schorzeniach septycznych, dotyczących jam maziowych zarówno stawowych, jak i pozastawowych, ponieważ okazało się, że nie stanowi to wielkiego ryzyka, jeśli tylko dysponuje się dokładnym pod względem etiologii rozpoznaniem i skutecznym chemioterapeutykiem. Efekty takiego kojarzonego leczenia bywają niekiedy zaskakująco korzystne. Najczęściej jednak glikokortykoidy stosuje się z pozytywnymi rezultatami

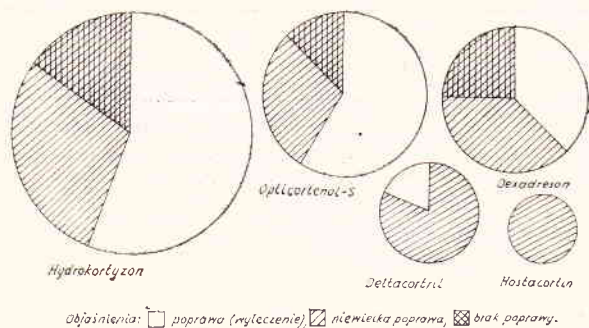
w schorzenia ostrych i aseptycznych, z których najczęstsze to aseptyczne zapalenia ścięgien i pochewek ścięgowych oraz pourazowe aseptyczne zapalenia stawów.

Schorzenia ostre aseptyczne, mimo że dotyczą często różnych struktur narządu ruchu, to jeśli chodzi o jamy maziowe, przejawiają się zwykle zbliżonymi objawami klinicznymi, do których należą zaburzenia czynności kończyny, podwyższona miejscowa ciepłota, bolesność pochewki lub torebki stawu; w badaniach laboratoryjnych mazi znajduje się zwykle podwyższoną ilość elementów komórkowych (kilkaset), prawie niewidoczny stosunek elementów stałych do płynnych, poziom białka całkowitego około 5% (40 g/l, *) dość liczne erytrocyty świeże, maź trudno krzepnąca, w osadzie przewaga granulocytów obojętnochłonnych i 1 — 3% synowocytów.

W schorzeniach aseptycznych przewlekłych, poza mniej widocznymi objawami miejscowy-

*) Jednostki według układu SI.

ścięgną m. zg. palucha długiego, ropne zapalenie pochewki zginaczowej wspólnej niższej, ropne zapalenie stawu kolanowego). Nie było możliwe całkowite wyłączenie czynności struktury schorzałej, podkuwanie ortopedyczne i wyłączenie z pracy i ruchu były jedynymi czynnościami odbarczającymi, które można było zastosować. Za ważną okoliczność utrudniającą leczenie należy uznać fakt bardzo zaawansowanych zmian w momencie rozpoczynania leczenia. Wyleczono 6 schorzeń tej grupy na 11, w 3 przypadkach zanotowano poprawę polegającą na opanowaniu fazy wysiękowej, jednak schorzenie przeszło w formę przewlekłą z powstaniem trwałych zmian przerostowych błony maziowej (przypadek ropnego zapalenia stawu kopytowego, jeden z przypadków ropnego zapalenia kaletki podtrzeszczkowej, ropne zapalenie pochewki zginaczowej wspólnej niższej). Nie osiągnięto poprawy w przypadku ropnego zapalenia stawu kolanowego i w jednym z dwu przypadków ropnego zapalenia stawu stępowego.

Ryc. 2. Skuteczność stosowanych preparatów

Objaśnienie: średnica kół jest wprost proporcjonalna do ilości przypadków.

Leczenie glikosterydami zastosowano w 7 przypadkach schorzeń degeneracyjnych stawu kolanowego. Wyleczenie osiągnięto w 3, poprawę w 2, w jednym przypadku leczenia zaniechano po stwierdzeniu w badaniu rentgenologicznym bardzo zaawansowanych zmian morfologicznych w stawie i w jednym przypadku nie uzyskano żadnej poprawy (tab. 1).

Należy przypuszczać, że bez stosowania glikosterydów większość schorzeń została by również wyleczona, jednak dłuższy byłby czas leczenia z powodu przedłużenia się okresu wysiękowego zapalenia, co utrudnia postępowanie w przypadku otwartych schorzeń jam maziowych, bowiem istnieje duża trudność z ich zamknięciem. Ponadto długotrwały proces zapalny w wielu przypadkach prowadzi do powstania zmian patologicznych błony maziowej, trudnych potem do wyeliminowania (metaplasja, przerosty, zaniki, itp.). Istotne znaczenie dla wyboru tego sposobu leczenia stanowi czas jaki upłynął od momentu zainfekowania błony maziowej i sposób infekcji oraz narząd, którego infekcja dotyczy.

Podczas leczenia zwrócono uwagę na nieco gorsze wyniki osiągane podczas stosowania Dexadresanu (jedyne preparaty w roztworze) w przypadkach o podobnej etiologii i przebiegu, niż kiedy stosowano preparaty w zawieszynie. Jest to warte zauważania, bowiem terapia prowadzona przy użyciu hydrokortyzonu, optikortenolu i dexadresanu dotyczyła najliczniej grupy pacjentów i być może jest jeszcze jednym elementem wskazującym na wybór preparatu w zawieszynie jako postaci z wyboru przy leczeniu schorzeń jam maziowych u koni (ryc. 1 i 2).

Piśmiennictwo

1. Alan G., Mackay F. J., Milne I.: J. Am. vet. med. Ass. 168, 1039, 1976.
2. Ashelm A., Lindblad G.: Acta vet. scand. 17, 379, 1976.
3. Janicki A. M., Jarocki Z.: Nowości Weterynarii 6, 285, 1976.
4. Miller R. M.: Vet. Med. small Anim. Clin. 72, 1077, 1977.
5. Van Pelt R. W.: J. Am. vet. med. Ass. 165, 91, 1974.

Adres autora: lek. wet. Adam-Michał Janicki, ul. Golawicka 9 m. 17, 03-550 Warszawa.

Яницкий А. М. — Результаты применения избранных стероидных препаратов в лечении завореваний двигательной системы лошадей.

Лечению стероидными препаратами подверглись 44 лошади обоего пола, различных пород и возраста. Применялись Hydrocortisonum aceticum (Polfa), Hostacortin H (Hoechst), Deltacortil (Pfizer), Dexadreson (Intervet), Opticortenol S (Ciba). Заболевания в 43 случаях касались двигательного органа, в одном случае надлопаточного нерва. Ход лечения иллюстрируемый таб. 1, а также рис. 1 и 2, указывает на большие возможности эффективной стероидной терапии, соединяемой с химиотерапией и физиотерапией. Последняя применялась согласно общепринятым правилам. Эффекты лечения следует признать хорошими при условии соблюдения правил асептики и антисептики.

Janicki A. M.: Effect of steroid therapy of motorial system disorders in horses.

Steroid therapy was applied in 44 horses of various sex, breed and age. Hydrocortisone acetate (Polfa), Hostacortin H (Hoechst), Deltacortil (Pfizer), Dexadreson (Intervet) and Opticortenol (Ciba) were used. In 43 horses some disorders of the motorial system, and in one horse disorder of the suprascapular nerve were diagnosed. The results presented in table 1 and figures 1 and 2 pointed to the high efficacy of steroid therapy which accompanied chemotherapy and physiotherapy. The results may be estimated as good if antiseptic and septic rules were observed.

MADEWELL B. P.: Poziom dopełniacza w surowicach psów z chorobą nowotworową. (Serum complement level in dogs with neoplastic disease). Amer. J. vet. Res. 39, 1373—1376, 1978 (8).

Badania nad aktywnością dopełniacza (CH_{50}) przeprowadzono na 119 psach z różnymi typami choroby nowotworowej (limfosarcoma, carcinoma) oraz z miejscowymi stanami zapalnymi (ropomacicze, zapalenie opłucnej) względnie z posocznicą, nadczynnością kory nadnerczy, chorobami pasożytniczymi, cukrzycą i schorzeniami wątroby. Grupę kontrolną stanowiło 21 zdrowych psów. Przeprowadzone badania nie wykazały istnienia różnic w reaktywności dopełniacza u psów z chorobą nowotworową i pozostałymi badanymi schorzeniami. Jedynie analiza wariancji wykazała istnienie większych różnic w wartościach CH_{50} u psów chorych w porównaniu ze zdrowymi psami.

G.